

ἀπὸ ἰδῶ καὶ σὺ δὲ γένος

πιτσιανέριχες μὴ φορᾷ.»

Καὶ τὸν Ρωμᾶνον τὸν λεπτό, πρωτόπαιρον ἀκόμα,
ὁ Θεωδῶρης τὸν ἔκανε νὰ παραλλάξῃ χρώμα.

Ποῦ νὰ ἴσῃ λάο, Φασουλῆ... τὸν ἔνα καὶ ἄλλον Ἴκαρον
τὸν ἄρασιον σὺν σκούπα,
καὶ ἀπὸ ἦψηλ᾽ ἀκράρωνα τὸ γερωνοπαλλήκαρο
καθὼ κινᾷ καὶ τσούπα.

Τραγοῦδα τὸν Κορδόνερο, τὸν γέρο μαὶ πατέρα,
καυμίνην μὴ φλογέρα.

Γιὰ δέστε τὸν πῶς ἀλλάξῃ... σὺν πρώτῃ δὲν τὰ χάνει,
καὶ ἂν λέγεται Γαλλόφιλος, μὰ τὸν Ἑγγλίζῳ κάνει,
Κουβέρνο, Θρόνον καὶ Βουλῆς ἀράτους ἀμοροῦς
δὲν μας σακράνει συμφοραῖς, μηδὲ πόλιμον δράματα,
καὶ μήτε φαίνεται σὺν πρῖν Ὀρλάνδος ὁ ρουρζόος,
ποῦ λῆς πῶς τούθηε τὸ μαλὸ μαζὶ μὴ τὰ γεράματα.

Καὶ λῆς καὶ κηρύττει
ραγδαῖος καὶ ὀρμῆς
πῶς σὺν στεναγῷ ἡ Κρήτη
στενάζομε καὶ ἡμεῖς,
ὅταν δ' ἡ γῆ μας στήνῃ
τάνάπαλιν συμβαίνει.

Κι' ἄχ βᾶχ ἀρχίσαν τότῃ
νὰ λῆν εἰ πατριώται,
καὶ ἴστίναξῃ καὶ ἰγῷ
μὴ τὸν Πρωθυπουργῷ.

" Ἀχ, βᾶχ ἴστίναξῃ βαραὶ Βουλῆ, Κουβέρνο, Θρόνος,
ἀναστενάξουν, βγαίν' ἀγῶος, καὶ μῖσα βραζεῖα πόνος,
καὶ εἶπε ἄτον τόσο στεναγμῷ, ποῦ μούγγριζα σὺν βῆσι,
πῶς ἡ Χαλίπα, Φασουλῆ, τῆς προσφαλοῦς τοῦ Πύλης
εἶναι μὴ σκάλα δηλαδὴ, καὶ αὐτοῦ πατώντας πόδι
θὰ φθάσῃ ἡ Κρήτη γῆραρα ἄσῃ κορυφῆ τῆς στήλης,
καὶ τίτοια λόγια λέγωντας ἡ καφερὰ Κορδόνε
μας ἰδεῖς μὲς ἄτῃ Βουλῆ τὴν πῶ ἦψηλῃ κολῶνα.
Κι' ἀμῖσος ἔστρεψῃ καὶ ἰγῷ σὺν φρονιότη καούκλα
νὰ ἴδῃ ἄσῃ τὴν στήλῃ τῆς Βουλῆς τὴν Κρήτη μὴ λαχτάρα,
καὶ ἀντίκρουσ, βρῆ Φασουλῆ, μὲν ἀνοικτῆ χειροῦκλα,
ποῦ μόνο νὰ τὴν ἔβλεπε θὰ σ' ἔπιανε τρομάρα.
Εἶπε πῶς πρέπει τὰ πολλὰ νὰ λείψουν μεγαλεῖα,
καὶ ἡ Ρωμηροσύνη φαίνεται κοροῖδο καὶ γιλοῖα
νὰ θίλῃ σώνει καὶ καλὰ καὶ μ' ἔλα τὰ σωστά τῆς
τὸν Πανελλήθων ἀδελφῶν νὰ λέγαται προστάτης. .

Νὰ μὴ φορᾷ Πρωθυπουργὸς καὶ Κυβερνήτης μάλαμπα,
εἶναι γλυκὰ τὰ λόγια τὸν σὺν τὰ ζαχαροκάλαμα...
μακρὰν τῶν κατακτῆσεων πολεμικῆς μενίας,
ὄρεσ καὶ ἡ Κρήτη δηλαδὴ, νὰ καὶ ἡ Μακεδονία.

Μεγάλ' ἰδέα τῶν Ρωμῶνων εἶναι μὴ καὶ μόνῃ
ποῦ τῶν ἰσπρίων τοῦς δακρυῖς θὰ ὄσση τὸ Κορδόνε,
καὶ ἔτοι μὴ μέρα μὴ φακίαι, ρεθίθια καὶ φασούλια
τῆς ἀχμαγνῆς καλλιτάις τῶν νὰ κύνουν σὺν νταούλια,
καὶ ὅταν ὁ Κορδονάραγας πηγαίνῃ ἄτῃ Παλάτι
νὰ τῆς βαρῶν ὄπισθου τοῦ καὶ νὰ τοῦ λῆν σπολλάτῃ.
Εἶπε καὶ τὰ κραρῆμα μας πῶς ἔγιναν σαρεβαλα
καὶ μόνο σ' ἔξοθα πλάτῃ μαζὶ βάζουν καὶ εἰς ντράβαλα,
πῶς πέντε μίλια μονοχᾶ τραβῶν ἄτῃ κουτουροῦ,
καὶ ἰκνίνα μὴ τὸ ζῶρι,
καὶ μόλις γιὰ τὸν Κάνθαρο καὶ τὴν Κρεμμυδαροῦ
ἔμπερουν νὰ βάλουν πλώρη.

Τίτοια τὸ βαθὺ μαλὸ
τοῦ χαρακοκρῆ κόβει,
καὶ ἔκανε τὸν Νικολῷ
ν' ἀπεμῖνῃ σὺν Νιόβῃ.

Φ.—Τραγοῦδα, βάρε Φασουλῆ, τὸν γέρο Φασουλα,
ποῦ μῖσα ἄτῃς νεροποντῆς τὸ μούγγρισμα γελᾷ.

Ἐλευθεροὶ καὶ δεῦλοι
βαρῆται τὸ νταούλι,
φασούλι τὸ φασούλι
γαμῆται τὸ σακούλι.

Κι' ἂν ἔρωτες γιὰ τὸν Σκουῖε,
βρῆ Πηρικλιτοῦ μου χυζῆ,
ὁ Βάλλης σοῦ τὸν ἔκανε τὸ κόσμου πανηγύρι,
ποῦ τὸν παραλυπήθηκα καὶ ἰγῷ τὸν κακμοῖρη.
Τί τ' ἔραβηξε, μακνούλα μου, καὶ ἂ τῶν Ἐξωτερικῶν
μ' ἔλα τὰ μπαρωπιτόνια τοῦ καὶ μ' ἔλας τοῦ τὰς γνώσεως,
μοναχῶς ἔμουροῖξῃς καὶ α θ ἦ κ ο ν καὶ καὶ α θ ἦ κ ο ν,
καὶ ὄχιλας λάθος τὸκλινα καθ' ἑλᾶς τοῦ τὰς πτώσεως.

Γιὰ καθῆκον ἡμεῖς
καὶ τοῦ φώναξαν πολλοὶ :

«Κόρτο πλέον τὸ καθῆκον, τῆς Κορδῶνος δεκανίκι,
καὶ μαζὶ μας ἔλα κλίνα τοῦ Βαρόνου τὸ καθῆκον.»
Π.—Κι' ἰγῷ τὸν ἔλυθηθηκα, καυμίνη Φασουλῆ,
τὸν ἔκλαψε καὶ ὁ δάσκαλος, ὁ μάκαμπα—Ντεαληγιάννης...
Μίνιστρο περιλάλητα, σὺν ἔρχεται Βουλῆ,
μὴ τὴν διπλωματία σου καὶ τὴν μιλία σου χανῆς.
Φ.—Κι' ἰγῷ φωνάζω σὺν Σκουῖε καθῆκον καὶ καθῆκον
ἴσοις δρόμοις καὶ κατ' εἶκον,

καθῆκον τὸ συντάσσονται πρὸς πάντα Κορδονίδη
καὶ προῖκα τὴν ἀνάλογον εἰς Πριγκιπέσσας εἶδεν,
καθῆκον τὸ ζητῆν λιπτά μῖς ἄτῃς βροχῆς τῆς μόρασι,
καθῆκον τὸ προκοδοῦναι καὶ τῆς ἑκαῖς τοῦ κόρασι,
καθῆκον καὶ ἑνα θεοῖρον πολέμιον ἄκουσιν
καὶ πρῖναν ἀνακροῦν
ὅταν τὸ χάλι βλαπτεῖ
τῆς ἀδειματῆς σου τοῦπῃ.

Καθῆκον ἀπαρατίτῃ τὸ καλοπῆμῖνον εἶδος,
Μαγῆραροῦ, ἄγγιλος, Γερμανοῦς καὶ Γαλλοῦς καὶ Χαχῆλους,
καθῆκον τὸ πορεῦσθαι μὴ τὴν τυρλῆν τὴν τύχην,
καθῆκον δὲ καὶ τὸ πολεῖαι κατοχυρωμέναις λείχην,
καθῆκον καὶ τὸ προσκυνεῖν τὴν ὑψηλὴν εὐθῆβαιαν,
καθῆκον καὶ τὸ σιωπῆν καὶ κρύπτειν τὴν ἀλήθειαν,
καθῆκον καὶ τὸ καθῆσθαι εἰς Χριστιανῆς φιλοῦρας
καὶ κοπαῖν τὸν Βόρειον,
καὶ ἔκτεθεν βλῆπειν τὸν καπνὸν τῆς Μυρῆς μας τῆς Μοῖρας
ὡς γίγαντα παλῶρον.

Καθῆκον δὲ καὶ τὸ φαγεῖν
μὴ τὸν Ἄσσημ τὸν Τουρκαλαῖ,
καὶ γαυρῆν μὴ τὴν σαγαῖν
τῶν ὑποκόλων, μπουνταλαῖ.

Π.—Ἡμέρας διατρέχομεν μωρίων καθῆκόντων
παρόντων καὶ μελλόντων,
παντοῦ καθῆκον μας καλεῖ,
ἰγῷ δὲ τώρα, Φασουλῆ,
ἔχω καθῆκον ἰερόν μῖς ἄτῃς μεγάλῳ χάλι σου
μὴ τούτῃ τῆς φλογέρα μου νὰ σπᾶσω τὸ κεράλι σου.

Καὶ καμψοδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Κορακίτου Λυγερῆ, τὸ πάγκαλον εἰδύλιον,
τιμὴ ἔσο φράγμα μοναχῆ εἰς ἔλιον τὸ Βασιλεῖον.
Ὁ φίλος τίτλων εἰς Βασιλῆ εἰς τῶν ἱερατικῶν
λαμπρῶν μελῶν ἔφατο κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.
Ἡ πολεμῶν ἡ Πηρῶν καὶ ἰμῆρῶν μετῶν
τῆς ἱστορίας ἔβλασε τῆς Ἰωνικῆς καὶ κείν.
Σῆρε ἄσῃν Ἀθῶνικόπουλο, τὸν ἔλακουσῃ τεχνίτη,
ποῦ κάνει πρῶτο ἄσῃνον καὶ ἰμῆνα τὸν θεοῖρον.
Τοῦ Πηνιελῆ τὸ Κοινῆ ἀπὸς τὰ θαυμαστότερα,
μὰ ἄσῃ ἔλλο φύλλο εἰς ἄσῃ τὸ γράφω περισπούδα.